

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/108/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2608010242
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Sládok
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2608010242.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Sládka a sudcov JUDr. Mariána Jarábka a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci proti obžalovanému V. X. stíhaného pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, 2 písmeno c/, d/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného V. X. proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 13.5.2013 sp.zn. 1T/114/2008, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. marca 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného V. X., nar. XX.XX.XXXX, sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Senica pod sp. zn. 1T/114/2008 zo dňa 13.5.2013 tento (okresný súd) uznal obžalovaného V. X. vinným zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, 2 písmeno c/, d/ Trestného zákona a iné, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 06.02.2008 asi o 22.00 hod. v N., na K. ulici po predchádzajúcej dohode preskočili drevený plot, natiahli si na hlavu čierne pančuchy, cez záhradu prešli k rodinnému domu nachádzajúcom sa na Z. ulici č. XXX, vybrali časť sklenenej výplne okna na verande, oknom vošli na verandu, násilím vytlačili vchodové uzamknuté dvere, ktorými vošli do vnútorných priestorov domu, tento prehľadali, vošli do izby, kde ležala na posteli H. W., nar. XX.XX.XXXX, od ktorej V. X. pod hrozbou zabitia žiadal peniaze, preto H. W. zo strachu vytiahla spod vankúša peňaženku s hotovosťou 470,-- Sk a túto im odovzdala s tým, že viac peňazí nemá, na čo W. X. a V. X. z domu odišli, čím H. W., bytom N., Z. XXX, spôsobili poškodením zariadenia škodu vo výške 1.500,- Sk (49,79 Eur) a odcudzením finančnej hotovosti škodu vo výške 1.470,-- Sk (48,80 Eur).

Za to mu okresný súd uložil

Podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona k § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

U spoluobžalovaného W. X. podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko pokladá trest, ktorý bol uložený tomuto obžalovanému W. X. skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava pod sp.zn. 2T/49/2010 zo dňa 12.5.2011, právoplatný dňa 24.11.2011, v trvaní 21 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal oboch obžalovaných nahradiť poškodenej H. W., nar. XX.XX.XXXX v I. E., bytom N., Z. XXX, škodu vo výške 65,39 €.

Ako vyplýva z dôvodov rozsudku súdu I. stupňa tento dospel k ustálenému skutkovému stavu rešpektujúc pritom úvahy nachádzajúce sa v predchádzajúcom (zrušujúcom uznesení) tunajšieho odvolacieho súdu pod sp.zn. 6To/96/2009 zo dňa 18.8.2011.

V tomto (zrušujúcom uznesení) tunajší odvolací súd v podstate akceptoval odvolacie námietky okresného prokurátora podané voči pôvodnému (oslobodzujúcemu rozsudku). Poukázal tento (krajský súd) na argumentáciu nachádzajúcu sa v odvolaní okresného prokurátora, kde tento dôvodí, že počas prípravného konania, resp. počas výsluchov pred sudkyňou rozhodujúcou o vzatí obvinených do väzby títo sa k trestnej činnosti v plnom rozsahu priznávali. Až následne počas dokazovania na hlavnom pojednávaní svoje (priznávajúce výpovede) zmenili a tvrdili, že sa trestnej činnosti nedopustili. Pokiaľ sa aj mali priznať v skorších štádiách tejto (trestnej činnosti) mali tak robiť len na základe nátlaku vykonávaného na nich príslušníkmi polície.

Keďže tieto okolnosti (spojené s údajným nátlakom na nich samotných zo strany príslušníkov polície) neboli súdom I. stupňa počas realizovaného dokazovania dostatočne objasnené, odvolací súd v zrušujúcom uznesení upriamil pozornosť tohto (súdu I. stupňa), aby sa v tomto smere vecou bližšie zaoberal, a to vykonaním vzájomnej konfrontácie uvedených obžalovaných, resp. svedkov argumentujúcich vo svojich výpovediach skutočnosťou majúcou základ v údajnom ich ovplyvňovaní zo strany príslušníkov PZ.

Počas doplneného dokazovania sa tieto okolnosti nepodarilo verifikovať, keďže k tomu vylúčaní svedkovia (Mgr. V. B. a Mgr. X. N.) akékoľvek nátlaky na obžalovaných, resp. svedkov vo svojich výpovediach popreli. Napokon predmetné skutočnosti boli aj šetrené Inšpekciou Ministerstva vnútra, ktorá v tomto smere obžalovanými prezentované skutočnosti nijakým spôsobom nepotvrdila.

V kontexte hodnoteného dokazovania súdu I. stupňa v rámci pôvodného (oslobodzujúceho rozsudku) zrejme unikla aj výpoveď samotnej poškodenej H. W., ktorá síce do tváre páchatel'ov nevidela, avšak z hľadiska priebehu skutku tento popísala v podstate zhodne ako samotní páchatelia počas ich výpovedí v prípravnom konaní.

V rámci vykonávaného (došetrenia) ako je zrejmé z dôvodov rozsudku súdu I. stupňa sa nepotvrdili ani skutočnosti namietané obžalovanými, že v čase spáchania skutku sa mali nachádzať na iných miestach. Pokiaľ v tomto smere aj boli vylúčané nejaké osoby, tieto jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nevedeli verifikovať, či práve v čase spáchania skutku sa mali osoby (obvinených, resp. neskôr obžalovaných) nachádzať na inom mieste. Navyiac v tomto smere vypovedali len osoby v príbuzenskom, resp. v priateľskom pomere so samotnými obžalovanými.

Zohľadňujúc objektívne výsledky dokazovania realizovaného po došetrení súdom I. stupňa viedli tento (súd) k ustáleniu skutkového stavu nachádzajúceho sa vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Predmetné (ustálené skutkové závery) ako je zrejmé ďalej z dôvodov napadnutého rozsudku tento (I. stupňový súd) posúdil ako zločin lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, 2 písmeno c/, d/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 194 odsek 1, 2 písmeno b/ Trestného zákona, keďže páchatelia spoločným konaním neoprávnene vnikli do obydľia iného tento čin spáchali prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu a súčasne spoločným konaním proti inému použili hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, tento čin spáchali závažnejším spôsobom konania - vlámaním a na chránenej osobe - osobe vyššieho veku.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu ukladaného obžalovaným tento (I. stupňový súd) vychádzal z príslušných zákonných kritérií upravujúcich druh a výmeru trestu vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ako i osoby páchatel'ov.

Rešpektujúc tieto (zákonné kritériá) viedli nakoniec súd k potrebe ukladania trestu len u obžalovaného V. X., a to v trvaní 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

U obžalovaného W. X. okresný súd s poukazom na ustanovenie § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, keďže pokladá trest, ktorý bol tomuto (obžalovanému W. X.) uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava pod sp.zn. 2T/49/2010 zo dňa 12.5.2011, právoplatný dňa 24.11.2011, v trvaní 21 rokov a 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Napokon rozhodol tento (prvostupňový súd) aj o povinnosti obžalovaných uhradiť škodu poškodenej H. W. vo výške 65,39 €.

Proti rozsudku súdu I. stupňa podal odvolanie len obžalovaný V. X., a to v zákonnej lehote, ktoré odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom obhajkyne. V písomných dôvodoch odvolania napáda rozsudok súdu I. stupňa, čo do ustáleného skutkového stavu, keďže sa necíti byť vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

Pokiaľ sa uvádza v rozsudku, že sa počas prípravného konania k trestnej činnosti priznal, urobil tak len na základe fyzického a psychického nátlaku príslušníkov PZ. Pokiaľ aj iní svedkovia vypovedajú o tom, že mal trestnú činnosť páchať ich výpovede tiež nemožno hodnotiť za vierohodné, keďže aj títo vypovedali pod nátlakom príslušníkov PZ.

Napokon argumentoval skutočnosťou, že v čase spáchania skutku sa mal nachádzať u svojej sestry X. X. (od konca januára do 3.3.2008), čo jeho sestra aj potvrdzuje.

Navrhol preto, aby bol spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený.

Na podklade v zákonnej lehote podanom a súčasne odôvodnenom opravnom prostriedku (odvolaní), odvolací súd postupoval podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku tým, že preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného V. X. je potrebné vyhodnotiť ako nedôvodné.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd I. stupňa rešpektujúc právne úvahy vyslovené v uznesení tunajšieho krajského súdu pod sp.zn. 6To/96/2009 zo dňa 18.8.2011 postupoval po tom, ako doplnil dokazovanie v naznačených smeroch zákonne súladným spôsobom, keď dospel k záveru, že obaja obžalovaní (W. X., ako i V. X.) sa žalovanej trestnej činnosti dopustili v rozsahu ustálenom v skutkovej vete rozsudku.

Ich trestná činnosť je preukazovaná výpoveďami ich samotných počas prípravného konania, resp. výpoveďou samotnej poškodenej, ako i ďalších vo veci vyslúchaných svedkov, ich trestnú činnosť nepriamo potvrdzujúcich.

Doplnené dokazovanie nijako nepotvrdilo argumentáciu týchto (obžalovaných), že počas prípravného konania mali byť na nich vyvíjané akékoľvek fyzické, resp. psychické nátlaky v smere, aby sa k trestnej činnosti priznali. K tomu vyslúchaní svedkovia tieto skutočnosti nepotvrdili, resp. ich vyvrátili. Súčasne je to zrejme zo správy Inšpekcie Ministerstva vnútra, že v predmetnej trestnej činnosti nemalo dôjsť k žiadnej protizákonnej aktivite príslušníkov PZ podieľajúcich sa na šetrení tejto trestnej činnosti.

Pokiaľ samotní títo (obžalovaní) na hlavnom pojednávaní zmenili svoje (priznávajúce výpovede) s odôvodnením na nezákonný nátlak na nich vyvíjaný, bolo potrebné tieto (modifikované ich výpovede) vyhodnotiť ako zrejmu snahu vyvinieť sa z trestnej činnosti, ktorej sa obaja dopustili ako trestnoprávne zodpovední páchatelia.

V konečnom dôsledku v tomto smere aj súd I. stupňa postupoval správne, pokiaľ pri ustálení skutkového stavu nachádzajúceho sa vo výrokovvej časti rozsudku dospel k záveru, že obaja obžalovaní (W. X., ako i V. X.) sa trestnej činnosti v rozsahu ustálenom v skutkovej vete dopustili.

Rovnako správne postupoval tento (okresný súd), pokiaľ ich konanie posúdil po právnej stránke ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, 2 písmeno c/, d/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 odsek 1, 2 písmeno b/ Trestného zákona.

Zákonne súladný je z pohľadu odvolacieho súdu aj výrok rozsudku tohto (I. stupňového súdu) o výmere trestu, resp. o zaradení páchateľa (obžalovaného V. X.) pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Takto uložený trest reflektuje na zákonné kritériá nachádzajúce sa v príslušných ustanoveniach trestného práva hmotného regulujúcich druh a výmeru trestu vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, ako i samotnej osoby páchateľa. V neposlednom rade korešponduje aj s požiadavkou zákona na zabezpečenie generálnej, ako i špeciálnej prevencie ukladaných trestov.

Tiež výrok rozsudku súdu I. stupňa o zaviazaní obžalovaných na náhradu škody poškodenej H. W. má zrejmu oporu jednak v samotnom výroku o vine obžalovaných, keďže tu existuje priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním páchateľov a vzniknutou škodou tejto (H. W.).

Odvolací súd preskúmajúc jednotlivé výroky napadnutého rozsudku nezistil akýkoľvek dôvod na zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku súdu I. stupňa, a preto rozhodol spôsobom nachádzajúcom sa vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.